

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-168/21-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja po opunomoćenicima odvjetnicima Odvjetničkog društva protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Tounj, Tounj, Linije 3b, po Općinskom načelniku, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva u predmetu radi prestanka obveze naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 4. travnja 2023.

p r e s u d i o j e

- I. Tužbeni zahtjev se odbija.
- II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Općini Tounj naknadi trošak spora u iznosu od 331,80 Eura/2.500kn, uvećano za pripadni PDV, u roku od 15 dana.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika je zahtjev tužitelja da odluči da je obveza utvrđena pravomoćnim rješenjem prestala, odbačen.
2. Osporavajući ovakvo rješenje, tužitelj u pravovremenoj tužbi navodi da je 5. ožujka 2021.godine, tuženiku podnio zahtjev za utvrđivanje prestanka obveze plaćanja naknade se pravo puta koja je tužitelju utvrđena rješenjem tuženika, KLASA: UP/I-344-03/16-11/53, URBROJ: 376-05-3-19-20 od 28. kolovoza 2019. Svoj zahtjev tužitelj temelji i obrazlaže činjenicom da je nadležni parnični sud donio pravomoćnu sudsku presudu u kojoj je na drukčiji način odlučeno o činjenici postojanja pravnog odnosa o kojem je tuženik tijekom upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operaterom tužitelja utvrdio obveznikom plaćanja naknade za pravo puta. Naime, pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu presuđeno je da je neosnovan i bez pravnog učinka otkaz ugovora broj: T 4.4.4.2-903/201 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 21. rujna 2015. godine, a zbog kojeg,

neosnovanog otkaza je tuženik utvrdio obvezu plaćanja naknade za pravo puta. Ukazuje da je na više načina, raznim zahtjevima, neuspješno, od tuženika zatražio ukidanje obveze za koju više nema zakonske osnove. Pojašnjava da je tuženik osporenim rješenjem odbacio zahtjev pozivajući se na članak 13. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, dalje: ZUP), iako tužitelj uopće nije tražio poništenje, ukinuće ili izmjenu pravomoćnog rješenja kakvo ima u vidu ova zakonska odredba, već je zatražio donošenje rješenja u kojem će se utvrditi da je ispunjenjem zakonskih pretpostavki u smislu članka 2. točke 21. i 27. Zakona o elektroničkim komunikacijama Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17; dalje u tekstu: ZEK) i članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj 152/11, 151/14 i 95/17, dalje: Pravilnik) tužitelju ex lege prestala obveza plaćanja za pravo puta, stoga obrazloženje tuženika da nastup okolnosti iz članka 8. stavka 4. tog Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja promašeno, jer, u konkretnom slučaju, tako nešto nije ni zatraženo. Pritom ukazuje na praksu tuženika, a i na praksu ovog Suda, primjerice u odluci broj Us II-315/17 od 20. travnja 2018. godine.

3. U tužbi nastavno izlaže svoje pravno gledište u vezi s dispozitivnim karakterom odredbi ZEK-a i Pravilnika o pravu puta, kao i svoje pravno gledište o stvarno pravnom značaju opstojnog ugovora o služnosti.

4. Predlaže održavanje usmene rasprave, usvajanje tužbenog zahtjeva uz naknadu troška tužitelja od 3.125,00 kn odnosno sada 414,76 Eura.

5. Tuženik u odgovoru na tužbu ustraje u stavu da zahtjev za donošenje rješenja da obveza plaćanja naknade za pravo puta Općini Tounj u stvari predstavlja zahtjev za izmjenu pravomoćnog rješenja koje je doneseno u postupku utvrđenja infrastrukturnog operatera i visine naknade za pravo puta u smislu odredbe članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. ZEK-a. Poziva da Sud uzme u obzir svoje pravno shvaćanje iz presuda u usporedivim predmetima u kojima je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora o služnosti koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava, a da ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu članka 55. ZUP-a bez čijeg rješavanja ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatera, a posljedično tome i utvrđivanja naknade za pravo puta pa, iz tog razloga, presude sudova odnosno presuda Visokog trgovačkog suda u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti ne dovodi do drugačijeg rješenja i ne predstavlja razlog za izmjenu pravomoćnog rješenja. Predlaže Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

6. Zainteresirana Općina Tounj ističe da je tuženik osnovano odbacio zahtjev tužitelja da obveza plaćanja naknade za pravo puta ne postoji, a sve da isti nije bio odbačen trebalo bi ga odbiti kao neosnovanog. Naime, zahtjev da mu tuženik utvrdi da više nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta utvrđene pravomoćnim rješenjem, tuženik je pravilno odbacio prema odredbi članka 41. stavka 2. ZUP-a budući da ni Pravilnik niti Zakon o elektroničkim komunikacijama u svojim odredbama ne predviđaju mogućnost izdavanja potvrda da infrastrukturni operator nije obvezan plaćati naknadu za pravo puta. Nadležnost tuženika proizlazi iz odredbe članka 1. Pravilnika i iz odredbe članka 12. ZEK-a, u tom smjeru, niti u jednoj od prednje navedenih odredbi nije predviđeno izdavanje ovakvih potvrda kako je tužitelj tražio, stoga tužitelj, ako smatra da su mu temeljem rješenja povrijeđena prava s obzirom na dostavljenu presudu Visokog trgovačkog suda može tražiti obnovu postupka prema članku 123. Zakona o općem upravnom postupku, a izdavanjem potvrde bi tuženik postupio protivno odredbi članka 103. ZUP-a, kojom se jamči sigurnost prava stečenih

rješenjem koje donosi javnopravno tijelo. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje trošak u iznosu od 2.500,00 kn s pripadnim PDV-om.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Sporno je u ovoj upravnoj stvari treba li tuženik meritorno odlučiti o zahtjevu ili za odlučivanje o zahtjevu nema pravnih pretpostavki. Konkretno, radi se o pravnom, a ne činjeničnom pitanju koje se odnosi na obvezu tuženika da odluči o postavljenom zahtjevu tužitelja i na mogućnosti postupanja tuženika prema odredbama Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, dalje: ZUP) u odnosu na materijalno pravne odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika, na koji u pogledu rješavanja pitanja naknade za pravo puta upućuje odredba članka 29. ZEK-a i, s tim u vezi, ocjena zakonitosti osporenog rješenja o odbacivanju zahtjeva tužitelja.

9. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno članku 31. stavku 1. ZUS-a, nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbacio njegov zahtjev za izdavanje tražene potvrde.

10. Naime, iz podataka sveza spisa razvidno je da je tužitelj zatražio utvrđenje da je prestala obveza plaćanja naknade za pravo puta, utvrđena pravomoćnim rješenjem tuženika, ovo zato što je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđen nezakonitim otkaz Ugovora o služnosti, slijedom čega isti obvezuje stranke koje su ga sklopile pa, posljedično, tužitelj više nema obvezu plaćati rješenjem utvrđenu naknadu za pravo puta.

11. Uvažavajući navedeno, kao i relevantne odredbe ZUP-a, ZEK-a i Pravilnika, tuženik je osnovano odbacio tužiteljev zahtjev jer, kraj činjenice da je obveza plaćanja predmetne naknade utvrđena pravomoćnim rješenjem, nastup okolnosti iz odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja, o čemu je ovaj Sud već izrazio stanovište u dosadašnjoj praksi, primjerice u predmetu UsII-139/21 od 30. lipnja 2022. godine.

12. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

13. Na kraju, a imajući u vidu uspjeh u predmetnom upravnom sporu u smislu članka 79. stavka 4. ZUS-a, Sud nalazi osnovanim zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora, koji se sastoji od troška zastupanja po odvjetniku, i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, s pripadnim PDV-om, sve temeljem Tbr. 23. točke 1. alineje 2., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), a koje troškove snosi tužitelj jer je spor izgubio.

14. Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 4. travnja 2023.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović

Dokument je elektronički potpisan:
Senka Orlić-Zaninović

Vrijeme potpisivanja:
17-04-2023
08:37:41

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=00C1156415448522D3133763133333630303638
OU=Signature
S=Orlić-Zaninović
G=Senka
CN=Senka Orlić-Zaninović